

Szám.

eknek)

mában
Kovács
ieziké.

mely a
és az
a részt
gfejtői.
tricker
tesítő*,
ad mo-
enyulni
aps*-ba
hozzám,
y. Nem
jtem a
óval is

Okoli-
re szol-
kétsze-
lt nyári
y feled-
em sza-
m küld-
igazság
gyon sok
mel kell
sz, hogy
is, mert
Bohda-
minden
nt, már
ja, hogy
n tudja.
gy szóval
vényké-
et s ne
orrszarvu
ankönyv-
talan szó
ak nincs
sson. Ha
elés, ugy
ossz. —
után bi-
ét látod
ket. Szív-
l a jövő

szin-nyo-
tési tábla
lyamából
thenaeum
ek-tere 3.

naeum-4 pület.
n.

KIS LAP

HAZATÉRŐ HALÁSZOK. (Lásd az 58. lapon.)

XLIX. köt. 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. július 28-án.

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

SIKORGÓ hideg téli nap volt a következő nap, de Kálmán és Dini, mint afféle vig diákok, nem bánták. Annál jobban lehet csuszkálni, korezolyázni: csak azt sajnálták, hogy olyan rövid a nap és oly hamar esteledik.

Már beállt az esti szürkület, homályos volt a nagy ebédlő, mikor Dini nagy sebbel-lobbal benyit és az ajtóban megállva fölkiáltott:

— Hol lehet az a kis vadóc? Itt sem látom.

Erre megszólalt egy hang a kályha melől, a Magduska hangja:

— Kit keressz?

— Itt vagy? Nem láttalak.

— Elhiszem. Azért említettél csufnéven.

— No, no, hisz az csak tréfa, tudod, mert hát olyan félig-meddig vad országból jöttél...

— Nem jöttem vad országból és nem vagyok vad...

— Ejnye no! Ne fortyanj fel mindjárt oly nagyon, kicsike...

— Nem vagyok kicsike! Piroška egy csöppet sem nagyobb nálamnál és őt nem nevezgetik kicsikének.

— Pirkét? Pirkát? Dehogyan nem! Kap ő annyi nevet, hogy szerit-számát sem tudja. Csakhogy ő maga nevet rajta legjobban. Hát neved te is.

— Majd azon nevetek, ami nekem tetszik, nem a ti rossz tréfáitokon.

— Brr! De fagyos vagy, Magduskám! felelt Dini nagyot nevetve. De ni! Nem

is esoda. Itt ülsz a kályha mellett, bizonyosan mert fázol, de a kályhában meg jóformán kialudt a tűz. Mért nem szítottad föl?

— Próbáltam, de nem sikerült!

— Nagyszerű! Még a tüzet sem tudja megigazítani! Hát csakugyan igaz, hogy eddig még semmit sem tanultál? No, gratulálok a nevelőnőnek meg a tanítóknak, amíg belőled faragnak valamit.

— Nem is akarom, hogy faragjanak.

— De akkor faragatlan kis vadtuskó maradsz, nem is igen fogsz ide illeni közénk.

— Nem is akarok... nem... nem!

Hevesen dobogott a lábával és látva, hogy Dini ezen is csak nevet, végre hangos sirásra fakadt.

— Mi a baj no, kérde a beépő Etelka.

— Ó, semmi különös, csak egy kis hirtelen zivatar tört ki, felelt Dini. Nagyokat villámlott az imént, most pedig megeredt az eső.

— Bizonyosan bosszantottad. Ez nem helyes mód, Dini. — No, Magduskám, ne törődjél vele, a mit ezek a garabonczás diákok beszélnek. Mintha nem is hallottad volna, felejtsd el.

— Nem felejttem el... nem akarom elfelejteni...

— No, no! Bohóság, kedvesem. Jöjj inkább Piroskához. Épp az imént kérdezte, hogy mért nem akarsz vele játszani? Ő már is szeret téged; te is meg fogod szeretni Piroskát, mert ő nagyon jó és kedves. Jöjj csak!

Ilyképen félig-meddig sikerült lecsillapítani a zivatart. Igen, ha a többiek is mindnyájan olyan szelidek és okosak lettek volna, mint Etelka, akkor talán másképp is folynak vala a dolgok. Vagy talán akkor sem? Ki tudja!

Mert egy-két nap múlva úgy tapasztalta maga Bodrogi is, hogy Magduskával nem könnyű ám boldogulni. Még csak hallani sem akart afféle kellemetlen dologról, a minek rend, szófogadás, tanulás a neve. Korához képest nagyon keveset tudott, alig-alig egy kicsit olvasni; az írásáról pedig bátran el lehetett volna hinni, hogy tyukkaparás. Elolvasni maga sem tudta. De egy csöppet sem bánta.

— Elég jó az, nem vagyok én iródeák. Akinek nem tetszik, hát ne tessék. Nem bánom én!

Ha egyszer azt mondta, hogy »nem bánom« vagy »nem akarom«, akkor már, úgy vélte, tökéletesen elégséges okot mondott arra, hogy meg ne tegye, akárki és akármit parancsolt neki, még ha maga a bácsi parancsolta is.

— Nehéz munka lesz, szólt a nevelőnő. Alapjától kell kezdeni mindent; olvasni sem tud hibátlanul.

De annál több mesét tudott és sokféle apró dologban is ügyeskedett, ezt pedig fontosabbnak tekintette, mint a könyvet. Csak addig tanult, míg a kisasszony vagy Etelka ott örködtek mellette; de mihelyt tehette, lecsapta a könyvet.

— Nem tanulom én ezt a sok ostobaságot! Nem! Nem akarom! kiáltott egy napon indulatosan.

Lecsapta a könyvet és kirohant, hogy a kisasszony ott ne érje. Rohant mint a forgószél s látta ugyan, hogy a szobaleány edénnyel kezében jön szemközt, de csak rohant egyenesen neki. Szerencsésen ki is ütötte a kezéből a tányérokat s ezek csöröpölve törtek össze.

— Jaj istenem! Mit csinált, kisasszonyka! Nézze, nézze, négy tányért tört össze!

— Nem bánom én! Minek állt az utamba! És tovább rohant.

Ezen a napon este ketten is bepanaszolták a bácsinál, a kisasszony is, az öreg Dorka dada is. Bodrogi tehát maga elé idézte és komoly, bár szelid hangon figyelmeztette, hogy nem jó uton jár s a jó apácska is el fog szomorodni, ha megtudja.

— Ó nem, felelé Magduska nagyon kereken. Apácska azt hiszi, hogy itt jobb nekem, mint ott volt . . . pedig ott nem kinoztak ilyen unalmas leczkékkel . . . és apácska ezt bizonyosan nem is akarja.

— De éppen ezt akarja. Azért adott ide, hogy mindazt tanulj, amit az én leányaim.

— Igen ám, csak hogy ők sokkal érdekesebb dolgokat tanulnak.

— Mert előbbre haladtak. Te nagyon elmaradtál, hát bizony a kezdetén kell kezdened.

— De én nem akarom a kezdetén kezdeni! Az nagyon unalmas!

A bácsi akaratlanul is elmosolyodott, de aztán valamiképp mégis csak elhitette a kis vadgalambbal, hogy mindent a kezdetén kell kezdeni. Hanem aztán nehezebb sor következett: az, hogy nem szabad türelmetlennek, indulatosnak lennie, hanem engedelmesnek, unokatestvéreivel pedig békés szeretetben kell élnie.

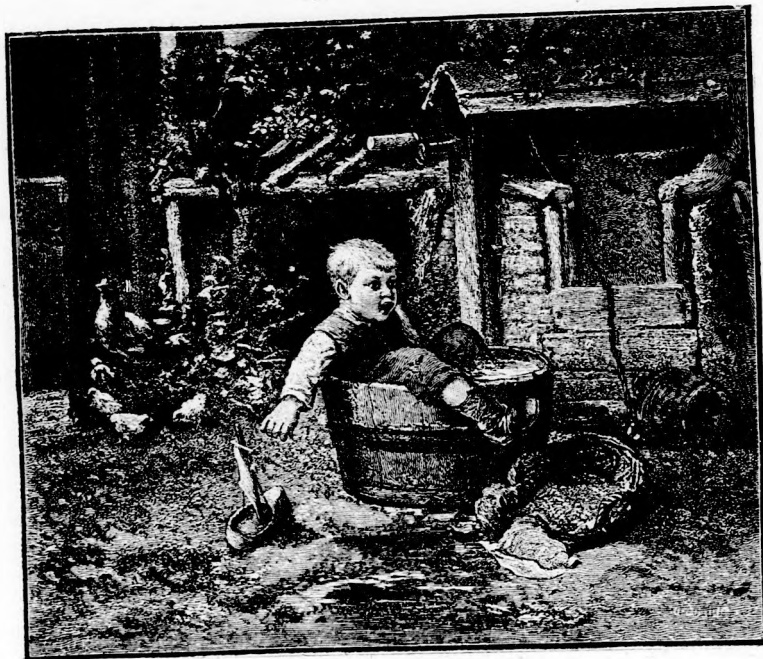
— Ó, az nem lehet, felelé Magduska ismét nagyon határozottan. Aki engem nem szeret, azt én sem szeretem.

— Ugyan, ugyan, kicsikém, mit beszélsz! Már hogyne szeretnének ők téged! Ha néha tréfálnak, évődnek, az csak játék; te is hasonlóval fizess vissza. Azt akarom, hogy vidámak legyetek.

Magduska a fejét csóválta és mondani akart valamint, de maga sem igen tudta világosan, hogy mit, hát csak csóválta a a fejét és nézett mereven és daczosan maga elé. És nem tudom, nem volt-e egy kicsit igaza abban, amit úgy homályosan gondolt, de kifejezni nem tudott. A bácsinak bizonyosan igaza volt, hogy a gyerekek

szerették kis rokonukat; de mindig okosan tanusították-e? És meg gondolták-e, hogy ami mással szemben játék, az talán még inkább elvadítja ezt a kis vadgalambot?

No de a bácsi addig-addig beszélt, hogy Magduska végre is engedett és megígérte, hogy hát jól van, megteszi, amit a bácsi kíván.

PÓRUL JÁRT TENGERÉSZ. (Lásd a 62. lapon.)

Iparkodott is nagyon, néhány napig, pedig ugyancsak nehezőre esett. Kivált az a rettenetes zongora!

— Sokkal többet ér ennél az én törött gitárom! mondá megvetőleg.

A mester nem hederített erre a megjegyzésre s megkivánta szigoruan a leczkét. Az pedig borzasztó! Utögetni azokat a billentyüket, hol ezt, hol azt és semmi nóta

sem süli ki belőle. És az a kóta, micsoda szörnyüség! Mintha csupa nagyfejü gombostükkal volna az a papiros tele tüzdelve. És tudni kell, melyik ákombákom jegy melyik billentyüket jelenti.

De ha már megígérte, hát csak próbálgatta s egy délután ugyancsak erőlködött, hogy begyakorolja a kapott feladatványt. Nagyon nehezen ment. Az újjai semmikép

sem engedelmeskedtek, mindig más billentyűre tévedtek. Maga is érezte, hallotta, hogy nem jól van. Ujra kezdte. Megint nem sikerült. Hát megint csak újra kezdte.

Piroska ott ült az ablaknál és kedves Viczáját öltöztette vadonatúj parádés ruhába, miközben persze hallgatnia kellett a Magduska kalimpálását. Nagyon mulatságos volt az, mikor az indulatos Magduska már vagy huszadszor kezdte újra és egészen türelmetlenül csapott rá a billentyűkre, persze csak annál hibásabban. Hát igen, persze, nevetséges volt és Piroska minden rossz szándék nélkül ugyan, de hangosan kaczagott.

— Jaj, Magduska, mindig csak melléje ütsz, hol fentebb, hol lentebb, hahaha! Találd már el!

A kis vadgalambnak már úgy is fogytán volt a türelme. Épp csak az kellett még, hogy a Piroska nevetését hallja. Abba hagyta a játékot és hevesen kiáltá:

— Mit nevensz? Azért, hogy te már többet tudsz, nem engedem magamat csufolni...

— Dehogy akarlak csufolni, Magduskám, szólt Piroska meghökkenve. Én is éppen így kinlódtam hajdan, mikor kezdő voltam. Várj csak, majd megmutatom, hogyan kell...

Ezalatt, karján a Viczával, odament a zongorához, de Magduska már föl pattant a székeről és indulatosan mondá:

— Semmit sem fogsz mutatni... és én nem akarom, hogy rajtam nevensenek... és nem akarok többé zongorázni... nem akarok itt maradni... nem! Nem! És a ki rajtam nevet, megbánja!

Ezzel hirtelen kikapta Piroska kezéből a bábút és kirohant vele a folyósóra. Piroska ijedten szaladt utána, el is érte volna, de

ekkor Magduska nagy mérgesen ledobta a Viczát a lépcsőn. Nagyokat koppanva gurult a bábú le a földszinti pitvarig, Magduska pedig elfutván, még odaszólt a rémülten felsikoltó Piroskának:

— No hát nevensz! Ugy-e, már nem nevensz!
(Folytatása következik.)

JÖN A POSTA!

TRÁRÁ! Trárá!
Szól a postás trombitája,
Messze hallszik,
Várnak is már sokan rája.

Kedves postás,
Ide, ide hozzám térj be!
Olyan régen
Várok arra a levélre!

Jaj, mily öröm!
Itt a levél szüleimtől,
Holnap este
Megérkeznek a fürdőből.

Nincs szebb hangszer
Mint a postás trombitája,
Trára! Trára!
Ha nekünk szól a nótája.

ANNUSKA KÉZIMUNKÁJA.

— Beszélyke. —

AGYON sok öröm érte egy napon Ilonkát. Jó sikerrel tette le a vizsgálatot, kitünő bizonyítványt, s ennek jutalmául két szép képekönyvet kapott, azután megkezdődött a pihenés édes ideje, a vakáció. De mind-ezeknél ezerszer jobban örült annak, hogy végre, oly hosszú távollét után, haza fog térni. Mert Ilonka messze kis szülőfalujától, Budapesten járt iskolába. Az egész iskolaévet távol töltötte jó szüleitől Ödön bácsiéknál, honnan bár sok boldog, vidám órát töltöttek együtt, mégis csak vágyakozva gondolt haza. — Végre haza mehet!

Apácska a vizsgálat előtt levő napon jött érte, s a vizsgálatra következő napon készültek haza utazni. Kétszeres örömmel gondolt Ilonka e napra, mióta megtudta, hogy hugoskájának, a kis Matildnak másnap fogják a születése napját megülni és hogy annak az öröme, hogy ő is otthon lesz, még nagyobb lesz ez az ünnep, mint rendszeren. Matild és néhány kis barátnője szindarabot fognak előadni, azután lesz pompás uzsonna, zene, táncz és ezerféle játék, mulatság.

Mikor ezt a jó hirt Ilonka meghallotta, örömeben a nyakába ugrott apácskának. Ödön bácsi és Ida néni mosolyogva nézték a kis leány ujjongását. Szerették mindnyájan, mert kedves, jó leányka volt, mindig szorgalmas, engedelmes, készséges és jószívú.

Pár percz mulva örömmel sietett be a szobába, hol Annuskával, unokatestvérével, közösen szoktak tanulgatni, olvasgatni játszadozni, hogy összerakosgassa, rendbe-

szedje könyveit. Ruhácskáit már tegnap becsomagolta a jó öreg dada. Annuska az iskolában volt, neki még csak pár nap mulva lesz a vizsgálat. Közös asztalkájukon megpillantotta Ilonka az Annuska kézimunkáját. Nem volt az valami művészi darab, de olyan kis leánytól, aki még csak a második elemibe jár, nagyon csinos és ügyes. Iparkodott is a kicsike nagyon, hogy elkészüljön a vizsgálatra!

Most már egész készen volt, szépen összehajtogatva feküdt az asztalon, egy darabka fehér papiros is volt mellette. Ilonka tudta, hogy ez mire való. Tollat, tintát és gombostűt vett elő, a papírszetre ráírta az Annuska nevét és ügyesen rátűzte a munkára, aztán ismét visszahelyezte az asztalra. De ó jaj! az utolsó pillanatban nem vigyázott jól, megbillentette a tintatartót és ... és ... pár pillanatig kétségbeesetten bámult a tönkretett kézimunkára, melylyel Annuska annyit fáradozott. Aztán keserves zokogásba tört ki.

— Istenem, mit tettem! Hogyan tegyem jóvá!

Hirtelen eszébe ötlött valami, mikép segíthetne a bajon. De az első pillanatra szinte belesápadt ebbe a gondolatba. Hanem azután nagyot sóhajtott,

— Meg kell lennie!

Éppen ekkor lépett be Ida néni és amint megpillantotta Ilonka könyes arcát és az Annuska tintafoltos munkáját, azonnal megértett mindent. Nem haragudott, csak nagyon elszomorodott, amint eszébe jutott, mennyire búsulni fog a kicsike!

Ilonka letörülte könyeit.

— Édes néni, ne haragudjék! szólt. — Jóvá fogom tenni. Itt maradok, szorgalmasan fogok dolgozni és pénteken elkészü-

lök vele. Az Annuska vizsgálja csak szombaton lesz!

— De akkor elmulasztod otthon a pénteki mulatságot, szolt Ida néni.

Ilonkának újra könybe lábadt a szeme.

— Magam vagyok az oka! mondá szomorúan, de nyugodtan.

— Igen, de apácskádnak el kell utaznia. Dolga van otthon és nem jöhet értted hamarabb, mint a jövő héten szerdán, vagy talán csak csütörtökön.

Ilonka közel volt hozzá, hogy zokogásra fakadjon. Hisz akkor még egy teljes hétig nem mehet haza! De legyőzte fájdalmát és nagyot sóhajtvá mondá.

— Magam szereztem a bajt, hát el fogom viselni.

Ida néni meghatottan simogatta meg Ilonka fejét.

— Jól van, kis leányom. Gondom lesz rá, hogy Annuska ne tudjon meg semmit. Nem lesz nehéz, ugyanis nagyon el van foglalva. Ha megtudná, nagyon elszomorítaná. Apácskával is elintézem a dolgot, nem fog haragudni.

Mikor Ilonka magára maradt, azonnal dologhoz látott és egész vacsoráig szorgalmasan dolgozott. Apácska már mindent tudhatott, mert mielőtt Ilonka le feküdt, elbúcsúzott tőle.

— Holnap reggel korán indulok utra, akkor te még aludni fogsz.

Pedig Ilonka már akkor fenn volt. Jókor kelt, hogy mentül több ideje legyen a munkához. Ma még sokkal szorgalmasabb volt, mint tegnap. Munka közben egészen megvigasztalódott, sőt már öröme is telt benne, hogy milyen szépen halad. Még be sem esteledett, már készen volt. Kissé

izgatottan az örömtől sietett Ida nénihez hogy megmutassa neki.

— Ugy-e bár, most már megbocsájt, kedves nénikém?

Ida néni nagyon nyájasan fogadta.

— Derék leányka vagy! Hibáztál ugyan, mert szeleskedtél, de találtál rá módot, hogy jóvá tedd, a mit vétettél. Nagyon nehezre esett, igen nagy áldozatodba került, mégis jóvá tetted. Helyesen cselekedtél, nemcsak bocsánatot, hanem dicséretet is érdemelsz.

Ilonka örömeiben elpirult, mert nagyon jól estek neki a néni elismerő szavai.

De még nagyobb volt öröme, mikor Ödön bácsi az Annuska vizsgálata után azzal lepte meg, hogy másnap, vasárnap hazaviszi őket Annuskával együtt.

Hát még mikor otthon megtudta, hogy a kis Matild, miután Apácska elmondta a történeteket, kész örömmel egyezett belé, hogy a születése napját péntek helyett hétfőn ülje meg!

Schwartz Irén.

A SZOMORU ZILLA.

(Képpel az 56—57. lapokon.)

BEKETE bőru, duzzadt ajku szerencsen leány volt Zilla s a hol most élt, megbámulták, nevettek rajta a fehér bőru gyermekek. Mesze, tul a tengereken volt az ő hazája s egy dúsgazdag nagyur hozta onnan magával, csupa irgalomból. Mert a szilaj félvad törzsek épp háboruskodtak egymással, üldözték, gyilkolták egymást a a forró sivatagon. Azt a törzset, melyhez Zilla tartozott, az ellenség szétverte s a gazdag utazó, a mint erős fegyveres kísérettel közel járt ama tájhoz, a földön elterülve, félholtan találta Zillát. Menekülés közben rogyott össze, ott hagyták, ott is veszett volna. De a jószivü utas megmentette s magával vitte.

Lett belőle fekete kis szobaleány. Engedelmes volt, szelid, tanulékony s szeretete is urnőjét, a ki viszont jól bánt vele. Ekképen olyan jó dolga volt Zillának, hogy régi hazájában ilyenről még álmodni sem tudott volna.

És mégis azt vették észre, hogy mindig szomoru. És napról-napra nőtt a szomorúsága.

Egy napon urnője a nagykert gyönyörű palmaházában hűtözött s Zilla oda hozott neki egy eszé italt. És látni lehetett, hogy amint a gyönyörű pálmák közé lép, egészen bánatosra válik a képe.

— Beteg vagy, Zilla? kérde urnője jóságosan.

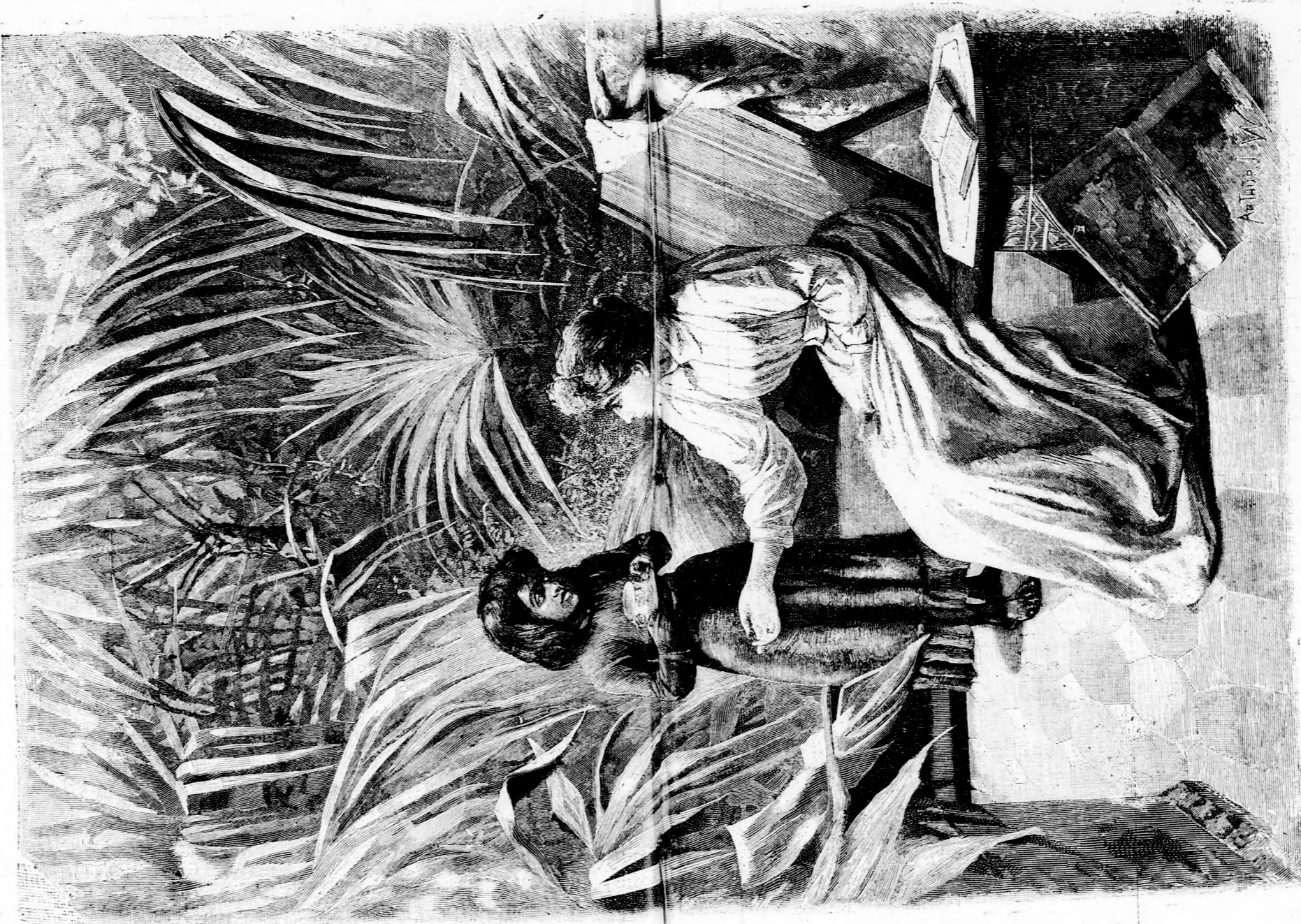
— Nem vagyok beteg.

— Debajodnak kell lenni. Bántott valaki?

— Nem bántott senki.

— Beszélj igazat. Látom, hogy nagyon szomoru vagy. Mi az oka?

— Nem tudom.

A SZOMORU ZILLA.

De igaz, mindig szomoru vagyok.

A jó urnő kezdte gyanítani az okot.

— Mondd csak, Zilla, ha most valami jó szellem azt mondaná neked, hogy amit kívánsz, meglesz. — mit kívánnál?

Zilla szemei fölragyogtak. Gondolkozás nélkül felelé:

— Ó, azt kívánám, hogy ott legyek ismét szülőföldemen.

— Azt kívánád? Hát nincs itt jó dolgod?

— Ó dehogyan! Itt nagyon jó, itt nagyon szép, de ott mégis jobb.

— Hogyan! Bolyongni forró pusztaságon, éhezni-szomjazni gyakran, rettegni a kegyetlen ellenségtől. — az jobb.

— Igaz, mind ezt nehéz elviselni, de mégis . . . mégis . . . az a szülőföldem, ott vannak véreim, boldog és vidám csak ott tudnék lenni.

A jó urnő elmondta férjének és az lett a vége, hogy módját ejtették Zilla kíván-

sága teljesítésének. Visszaküldték messzi hazájába, a másoknak rettenetes sivatag országba.

— De együgyü kis vad gyerek volt! mondák, akik hallották.

— Együgyü volt, vad is volt, felelt rá a volt gazdája. De azért leczkét adott nekünk miveltebbeknek, gazdagabbaknak, hogy a drága szülőföldet, az édes hont nem pótolja semmi. S ha ez a tudatlan kis vad gyermek inkább lemondott minden jóról, kényelemről, csak hogy ismét ott lehessen az ő sivatagjában, veszélyekkel teli hazájában, mennyivel inkább kell nekünk szeretnünk a mi szép, mivelt és gazdag hazánkat!

HAZATÉRŐ HALÁSZOK.

(Képpel a czimlapon.)

GYÖNYÖRÜ viz a Balaton
Sok hal uszkál benne,
Uszkálna még több is, ha sok
Halász is nem lenne.

*Im ez a három testvér is
Halászott s úgy tartom,
Fogott sokat, mert büszkén jön
A homokos parton.*

*Bizonyosan fogas, süllő
Van ott a kosárban,
De jót fognak lakomázni
Este mind a hárman.*

*— Fogas? Süllő? Biz az nincsen,
Csak fényes kövecske,
Se horogra, se hálóba
Nem akadt hal egy se.*

*De majd holnap újra kezdjük,
S még vagy tiz, husz ízben
S halacsukat ha nem fogunk is —
Pacskolunk a vízben.*

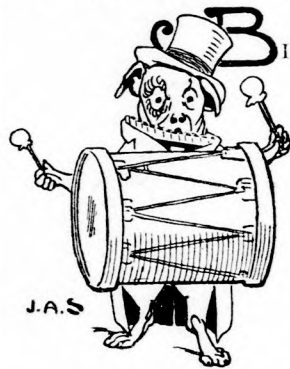

SZULTÁN SORSA

vagy

A FORGANDÓ SZERENCSE.

— Siralmatos és tanúságos história, tiz képpel. —

BIZONY úgy, úgy bizony! Forgandó a szerencse kereke, fölemel magasra és lecsap mélységbe! Aki tán nem hiszi, olvassa el büszke, híres Szultán sorsát. De azt is ta-

nácslom, hogy aki lág szívü, vegye elő legislegnagyobb zsebkendőjét, mert tán az sem lesz elég, hogy mind beigya sűrűn potyogó könyeit.

Mert ó! ó! szomoru lesz ez a történet, ámbár Szultán mellett Paprika Jancsiról is szól ez az ének.

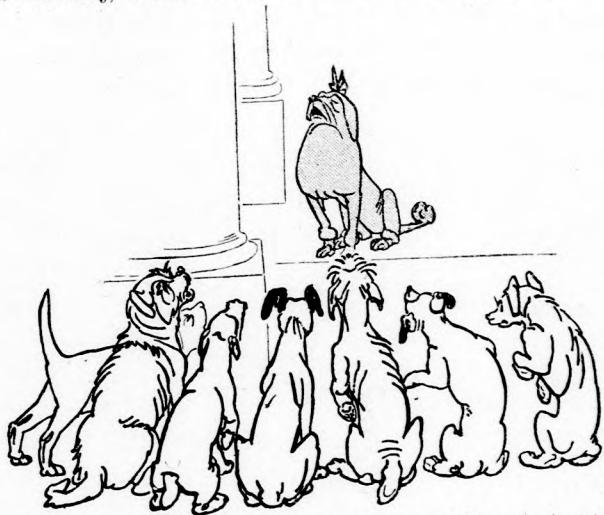
Hogy Szultán ki volt hát? No, föl sem tehetem, hogy ezt ne tudnátok. Mert élt már sok uszkár tudós, büszke, kényes, de nemzetségének Szultán volt a disze, híres jelessége. Tudta ezt mindenki, ő maga legjobban és nem is volt pudli-kutya három vármegyében, akinél az orrát Szultán ne hordta volna magasabban.

De volt is rá oka. Selyempuha szőre nem nőtt bozontosan, mint holmi közönséges ebé. Gondosan megnyirták, fésülték, mosdatták s messziről akárki fiók-oroszlánynak nézhetette. Nem is lakott az udvaron silány

kutyaóiban, mint azok az istenadta paraszt házörző ebek; fényes palotának pompás termeiben járt-kelt, selyempokrócz volt számára elterítve, de ha kedve úgy tartotta, a pamlagon nyújtózott el asszonya mellett, kinek kedvence volt s kit tudós mesterségeivel olykor-olykor mulattatott. S aki ott járt a palotában, mind kereste kedvét, mert a kényes gazdag urnő megkivánta, hogy kutyáját is dicsérjék. Akit Szultán nem szeretett, arra mindjárt urnője is görbén nézett.

Az ilyen ur nem jár gyalog s Szultán is csak néha-néha, nagyon kellemes időben méltóztatott gyalog kissé sétálgatni; de ekkor is liberiás inas volt a kísérelője. Rendesen pompás hintóban kocsikázott az utcázakon, meg sem látva azokat a szegény atyafiakat, kik gyalog ügyelegtek és bámulva irigykedve néztek rá föl. Kocsikázás után következett az ebéd. Nem ám holmi hulladék, hanem minden a javából, pulykacomb és libamáj, finom sonka s bizony kár, hogy

a bort Szultán nem szerette, mert abban is lett volna része.

Mikor aztán jól lakott és rá nagyot aludott, kiállt néha a kapuba s ott bámultatta magát. Összegyűlt a szomszédságból minden fajta atyafi s áhitattal, tisztelettel nézett az uri rokonra, kinek oly jó dolga van. Egyik-másik alázattal bátorkodott kérni, hogy a sok jóból, melyben duskál, hozna egy-egy konczoeskát.

— Te oktondi, felelt Szultán, amin én táplálkozom, azt te megsem tudnád enni, mert az csak urnak való.

Akadtt olyan vakmerő, aki hivta játszani.

— Nagy tisztesség lesz ránk nézve, ha futkosnál mi velünk.

— Meghiszem, nagy tisztesség volna rátok nézve, de én hozzám nem méltó, hogy közéttek keveredjem.

Szólt, megfordult és kényesen besétált a palotába.

Besétált és mindanyiszor kevély önelégteliséggel gondolt rá, hogy ő mennyivel különb minden atyafiságánál.

De hát ugy-e hallottátok már a közmondást a korsóról, mely a kutra jár, míg végre is eltörik, meg a nagyon, nagyon hosszú kolbászról, melynek mégis csak volt vége, meg arról a bölcs intésről, hogy nyugtával dicséred a napot? Biz' az nagy kár, hogy Szultán egyiket sem hallotta, vagy ha talán hallotta is, ügyet sem vetett rá.

Annál inkább meghökkent, mikor egy napon azt látta, hogy nagy ládákat pakolnak tele urnője szobájában. És viszik le a kocsira. urnője is kalapot, kőpenyt vesz, nem biztatja, hogy mennek séta-

Aztán
de őt

kocsizásra. Hanem, ó szörnyűség! így szól a kapushoz:

— Egész nyáron oda leszek, vigyázzon a házra. Szultánnak is viselje gondját.

És elutazott, itt hagyta! Közönséges, goromba kapus gondjaira hagyta, aki azon kezdte, hogy az udvart jelölte ki lakásául, be sem bocsátotta szobájába, nemhogy a pamlagra fektette volna. Ebédre-vacsorára pedig, szörnyű, borzasztó! afféle hulladékokat dobott neki, mint holmi közönséges paraszt bakter-kutyának.

Sirt, jajgatott Szultán az ő nagy bánatában, hullatta keserű könyeit és vonított éjjel-nappal. És azt hiszitek, az a goromba kapus meglágyult e nagy fájdalom láttára és hallatára? Ó dehogy, dehogy! Inkább így szólt:

— Ejnye, kényes, haszontalan portékája!

Elhallgatsz? Majd kapsz, hogy lesz okod jajgatni.

És a mit ígért, meg is adta: megverte! Hihetetlen, rettenetes, de igaz.

— Már ezt el nem viselhetem! Világgá bujdosom!

S egy szép napon neki indult a nagy világnak és ő, a büszke, híres, jeles Szultán, kóbor eb lett, mint azok, a kiket még nem rég annyira megvetett.

De nem kóborolt sokáig. Még nem is esteledett, mikor kijutott a városligetbe s ott a legsöndesebb, félreeső helyeken nagybusan őgyelgett. Egyszerre csak szembe

jön egy gyanus képű ember, aki fürkészgetve nézegeti és ilyenfélét morog:

— Ez valami eltévedt pudli... nagyon jó volna a bódémbe. Ez a fajta nagyon tanulékony, jó hasznát vehetem.

Keresgélt a zsebében és Szultán hirtelenében nem is tudta, mi történik vele...

csak azt érezte, hogy hurok van a nyakán és huzzák. Nem akart menni, de hiába nem akart, a hurok úgy fojtogatta, hogy majd megfult. Mennie kellett és nem sokára egy rozoga fabódében találta magát. Még ott is a legsötétebb zugba zárták.

Ó! Ki hitte volna! Tegnap még fényes palotában selyem pamlagon, ma rozoga fabódében nyirkos földön. Tegnap kövér libaczomb, ma penészes korpakenyér! És mi lesz most már itt vele? Ki ez az új gazdája?

Megtudta csakhamar, mert mindjárt másnap meg kellett kezdeni a leczkéljét. Pap-

rika Jancsi-bódéba került s a gazda arra szánta, hogy ő is szerepeljen a produkció-

nál. Még pedig hogy! Fölültették keskeny deszkaszálra s hogy le ne essék, meg ne szökjék, a nyakánál fogva oda kötötték. Aztán jött a Paprika Jancsi, komédiázott, mókázott és mindig az volt a fő tréfája, hogy nagyot ütött Szultánra, aki mérge-sen utána kapott, de nem érhetette el, mert meg volt kötve. A nézők pedig nevettek, kaczagtak, mulattak a megalázott Szultán tehetetlen haragján.

— Jaj, csak egyszer a fogaim közé kaphatnám ezt a pojácza bábót! gondolá sokszor elkeseredetten.

És egy napon oly erősen neki rugaszkodott, hogy elszakadt a nyakkötője s ráront-hatott a kőcczel bélelt Paprika Jancsira.

Megragadta, megrázta, össze harapdálta s a nézők ezen is nevettek, mert azt hitték, hogy ez is benne van a produkcióban.

De nem nevetett a bódé gazdája.

— Ejnye, gonosz jószága! Összetépi a Paprika Jancsimat! No megállj!

Fülön fogta és lelóditotta Szultánt. Azután pedig — ó keserű, borzasztó sors! — fogta a korbácsot és kegyetlenül megverte.

— Hát erre tanítottalak én, hé? Próbáld csak még egyszer! Most ezzel a vacsorával érd be!

Nyögve, vinnogva huzódott meg Szultán a sarokban. Egész nap nem evett és most még rendes sovány kosztját sem kapja meg.

Mennyivel jobb volna most már ott a kapusnál! Vagy akár ha legalább szabad volna, mint az a többi kóbor eb!

De be volt csukva. Gazdája elment, rácsukta az ajtót s Szultán, amint éhesen, busan, unatkozva körül-sétált börtöné-ben, rábukkant egyskatu lyára, melyből a Paprika Jancsi vi-gyorgott rá. Több más figu-rával volt oda rakásra dobva.

És ekkor Szultánban szörnyű, gonosz boszu gondolata támadt.

— Megkinoztál, semmiházi Paprika Jancsi . . . miattad bőjtölök is most . . . no de megállj, most számolunk! Kitöltöm rajtad a boszumat és iól is lakom.

Neki rohant, fogai közé kapta. Szegény Paprika Jancsi nem tudott védekezni s a bosszuvágyó Szultán csak rágta, csak nyelte.

Nem találta ugyan csöppet sem jónak, de csak rágta, csak nyelte.

— Megfogadtam, hogy elpusztítom! Nem kegyelmezek!

És addig erőlködött, míg végre lenyelte szőröstül-bőröstül, kőccs-tul.

De amint lenyelte, forogni kezdett vele a világ, aztán forogni kezdett maga is s addig forgott, hogy végre fölfordult. Meg sem mozdult többé soha, vége volt.

Büszke, híres, kevély Szultánt megölte a kóczbélésű Paprika Jancsi, mert hát ilyen a szerencse kereke, az elbizott kevélykedőt mélyre, mélyre veti le!

PÓRUL JÁRT TENGERÉSZ.

(Képpel az 52. lapon.)

UGY-E, Toncsi, ugy-e? Most már visítsz, kiabálsz, de mikor az apa intett, nagy ravaszul félre húzódtál és lested, csakugyan elmegy-e a háztól. S amint elment, újra csak ott termettél a kutnál.

Persze, persze, nagy dolgot terveztél, hajót kellett vizre bocsátanod. Mert kaptál játék-hajócskát és mivel hallottad, de még lefestve is láttad, hogy a hajók vizen usznak, merészet gondoltál.

— Az én hajóm is vizen fog uszni, én pedig tengerész leszek. Az lesz ám a nagyszerű.

Csak egy nagy hiba volt a dologban: se tenger se Duna, de még csak egy kis pocsolya sem volt közel.

Ám aki buzgón keres, kutat, végre is talál valamit. Ott a kutnál a vizes kád, szorultságból az is jó tengernek. Csakhogy ez a tenger ki volt apadva, csak a fenekén volt egy kis víz.

— Nem baj, van a kutban, huzok bele néhány vödörrel.

Ez nem volt olyan könnyű feladat, mint gondoljátok. Mert Toncsi kissé még kurta legényke volt, nem érte el a kut forgatóját.

— Ha felállok ide a kád szélére, onnan elérem.

El is érte és nagy erőlködéssel, de lassan-lassan mégis közeledett céljához. Már annyi vizet merített, hogy a kád egészen megtelt. És nemesett bele a kutba, mint apja ijesztette.

— No, most már kész a tenger, csak hajókázni kell. Ott a hajócskám, mindjárt ráteszem.

Hajh! csakhogy a tenger veszedelmes tájék! Amint Toncsi le akart ugrani a kád széléről, megcsuszott és maga pottyant bele a tengerbe. Egy kicsit meg is ütötte magát, egy kicsit meg is ijedt s hamarjában mozdulni sem tudott, mert olyan furcsán esett oda, hogy félig bent volt a hideg fürdőben, félig kint.

Sivalkodott, kiáltozott, de közel nem volt más senki, csak a Búbos kotlós, kicsi csibével. Ezek pedig csak nézték, bámulták, de nem segíthettek rajta. Rá kellett hát szánnia magát, hogy először is egészen beleálljon a kádba, azután kikapaszzkodjék.

Amint csuron vizesen a biztos szárazföldre vergődött, ott érte az apja és — no, csak annyit mondhatok: Toncsinak elmúlt a kedve, hogy a kutból maga merítsen tengert.

FÖLÖSLEGES BERZENKEDÉS.

— A »Kis Lap« 69-dik színes műmelléklete. —

KÉT csacsika békésen legelészett a ház közelében. Ünnepe számba mehetett a napjok, mert nemcsak kórót rágtak, hanem a legjobb kövér füvecskében válogathattak. Volt is jó kedvök s egyszerre csak így szól az egyik a társához:

— Nézd, itt sétál ciczka koma is. Ugyan mi dolga a mezőn?

— Talán inség tört ki kamrában, pinczében s most ő is rászorul, hogy füvecskét rágjon, mondá tréfásan a másik.

De meghallotta a ciczka és nem vette tréfára. Milyen sértés! Ó, aki csak pecsenyén, legfeljebb jó tejen él, füvet rágjon, mint a birka vagy csacsi! Oda ugrott tehát s mérgesen pöfögve szólt:

— Ti oktondi nagy csacsik! Hogy meretek engem csufolni?

— No, no, kedves ciczka koma, hiszen csak tréfálgatunk.

— Kikérem az ilyen tréfát! Egymást csufolgathatjátok, de nem engem, aki oly sokkal különb vagyok.

— Ugyan? S valjon mennyivel?

— Nevetséges! Ezt sem tudja! Én bent élek a szobában s mikor tetszik, a pamlagon pihenek.

— Ebből még csak annyi látszik, hogy jó puhán hevergetsz. De a heverés nem érdem s mi csacsik, kik dolgozunk, mégis különbek vagyunk.

— No, ez már csak szörnyőség! Most mindjárt megpukkadok, vagy hogy a mérgem kitöltsem, kikaparom a szemed!

— Már azt nem tanácslom, mert lásd itt a lábamon nagyon kemény a pata, s ha megruglak, úgy lehet, nem eszel több egeret!

Hátrább vonult a cicza és duzzogva dörögött.

— Azért mersz hát csufolódni, mert nagyobb vagy, s én kicsiny!

— Mondtam, csak tréfálgattunk és ha tréfát értenél, velünk együtt nevetnél.

— Semmi kedvem a tréfára! Nincs eger az egész házban, hát kijöttem madarászni, de hiába fáradok, madarat sem foghatok.

— Ezért van olyan rossz kedved? Értem, értem! Biz az baj. De lásd, kedves cicza koma, ha minket, szerény csacsikat meg nem vetnél oly nagyon, segítnék a bajodon.

— Én? Megvetni titeket? Ilyen derék, szelid, hasznos jószágokat! Sőt mindig becültelek! De hogyan tudnátok segíteni a bajomon?

— Látogass el a pajtába . . . tudod, ahol mi lakunk. Tudod, ahol mi lakunk. Ottan pamlag nincs ugyan, de eger van bőviben.

— Igazán? No ez pompás! Igen tisztelt csacsi urak, örültem, hogy szerencsém volt becses társaságtokhoz. Hiszen mindig jó barátok voltunk s legközelebb meglátogatlak a pajtában. Ugy-e, megengeditek?

— Szívesen. Legyen szerencsénk.

S békességben barátságban váltak el.

KOCZKA-REJTVÉNY.

R	R	R	T	T	= Női név
O	G	Ö	Ö		= Férfi név
A	Á	A			= Arcunk egy része
O	G				= Ebből hajt ki minden növény
E					= Egy betű

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv“.

Grimm testvérek után. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 2-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

Kalap. — Alap. — Lap.

Helyesen fejtették meg: Gervay Mariska, Erzsé és Mike, Schwarcz Lenke és Gyula, Niessner Ella Blanka és Ali, Patterson Margit és Orsolya, Tölgyi Sándor, Juhász Marianna, Hampel Ferencz, Stricker Flóra, Lévai Irénke és Ilonka, Zacsovics Jancsi, Benes Kálmán, Mihályfi Ernő, és Zoltán, Fáy Ilonka, Abonyi Tibor, Jánosi Dódi, Anna és Józsi, Lányi Rozika (hiányosan), Zimmer Jolánka, Paluga Márta, Glück Ottó és Leó, Weisz Erzsike, Vadas Zoltán, Moesz Ilonka, Mirhay Emi és Ilona, Herczeg Albert, Áchim Mariska, Lányi Rudolf, Eibenschütz Aranka, Hagymássy Lajos, Pollák Irén, Margit és Béla, Lammer Emil, Spitz Miklós, Friedmann György, Szelke Hajnalka és Józsi, Grünwald Béla, Kövesy Rudi, Kégly Mariska és Ilonka, ifj. Büttel Jancsi, Dietrichstein Viktor, Mérey Ágosta, Gál Mártha és Amália, Hilf Pali, Elkán Ottó és Tibor, Bogisich Imre, Schwarcz Margit, Okolicsányi Marcsa, Wagner Irénke és Évike, Borbély Katicza, Igyártó Zoltán, Straširibka Modesta, Szathmáry Marietta, Löbl Paula, ifj. Golubovits Lajos, Steinhübel Ödön, Herzl Antal, Füleky testvérek, Fischl Izabella, Sternberg Miksa és Vilmos, Barssy Paula, Karácsonyi Erzsike, Nyárády Margit, Piller Géza, Ádámffy Elek, Selevér Flóra, Wenckheim Erzsébet, Várady Böske, Havas

Margit, Roth Pál, Grünwald Ilona, Bukó Sándor és Kálmán, Wamoscher Lujza, Somogyi Margit, Soos Aranka, Klivényi Ilonka, Gyurkovich Dodi, Saláth Ilonka, Kövesdy Aranka, Gruber Felix, Lederer Irma és Sarolta, Vállas Ilonka és Irénke, Robicsék Béla, Kupcsay Viktor, Bokrossy testvérek, Wagner Irénke és Évike, Tarcsányi Ödön, Bónis Berta, Keck Nándor, Koritschoner Margit és Ilonka, Alberti Alice és Ella, Szabó Margit, Katrenyák Mariska, Terstyánszky Margit, Imrédy Kálmán és Károly, Radisics Elemér, Kiszlingstein testvérek, Nékám István és Ervin, Hunfalvy Lívia, Jurenák Aladár, Csontos Rózi és Eszti, Ábrahám Adrienne, Busay Gizike és Irénke, ifj. Bolyó Pálma és Károly, Taubner Margit, Rechnitz Marci, Kreibik Sándor, Kovács Ilona és Miklós, Szemők Katicza és Maricza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: ifj. Büttel Jancsi, Budapest, kinek a jutalom-könyvet (*»Mesék«* az ifjuság számára írta Greguss Ágost) a kiadó-hivatal megküldi.

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 1-ső számában közzölt rejtvények megfejtését beküldték még: Koritschoner Margit és Ilonka, Terstyánszky Margit, Szentpétery Gyula, Szent-Ivány Karola, Nékám István és Ervin.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Spitz Miklós. A rejtvényke nagyon is egyszerűske. Aki ránéz, már meg is fejtette. — Patterson Margit és Orsolya. A rejtvényt most már talán meg fogom rajzoltatni. Kérdésekre ez a szám már megadja a választ. »A drága kis aranyos«, miként nektek, úgy más kis olvasó társaitoknak is megnyerte a tetszését és sokfelé készülnek előadására. Hogy nektek Andor tetszik benne legjobban, azt nem csodálom; de a főszerep nem az Andoré, hanem Gizellé; igen ügyes leányka kell hozzá, hogy ennek szerepét jól eljátssza. — Lányi Rózika. Remélem, hogy »A drága kis aranyos« előadásával nem maradtok a pusztá tervnél, mint a minap. Az eredményről majd értesít, ugy-e? Az »Arany kalászk« nem a mesék értelmét mondják meg, hanem megszívlelni való bölcs igazságokat adnak tudunkra. Nagyon helyes, hogy a nagy pályázatban részt venni készülsz, bár győzelemmel nem bízod magadat. Győztes csak kevés lehet, de iparkodásának, szorgalmának mindenki bizonyosságát adhatja a nemes versenyben. A pályázatot már legközelebb kihirdetem. — Badics József. A feladvány ügyes, de nem a *»Kis Lap«*-ba való, melynek olvasói még nem jártasak a latin nyelvben. E nélkül pedig a feladvány elveszti érdekességét, sőt a feladvány jellegét is. — Natti Klotildka. A tiszta *»kitűnő«* bizonyítványod, mindjárt az első nyilvános viz-

gálatnál, valóban szép és biztató kezdet, melyről én is örömmel veszek tudomást. Annál inkább sajnálom, hogy nem foglak megláthatni, mert éppen a soraidban említett idő alatt nem fogsz a szerkesztőségben találkozni. — Katrenyák Mariska. Hogy kedves madárkáidat sajnálod, csöppet sem csodálom. De azt bizonyosan magad sem hiszed komolyan, hogy a két kis fekete rigó fiókáról gyászjelentést adhatnék a *»Kis Lap«*-ban, ha csak nem tréfásan, kiigazva; azt pedig nem szeretnéd, ugy-e, mikor te igazán szeretted a kedves madárkákat? — „Hunor és Magyar“, „Attila“ stb. A döntés csak nyár végén történhetik, amikor haza kerül, akit illet. — Áchim Mariska. Az egyiket besoroztam a közlendők közé. — Nagy Miczi. Szorgalmadnak méltó jutalma az öröm, melyet jeles bizonyítványod fölött érezhetsz. A »Drága kis aranyos« előadására már sokfelé készülnek kis olvasótársaid. Ha ti is előadjátok, majd értesít a sikerről, ugy-e? — Tölgyi Sándor. Dehogy akar a kiadó-hivatal gúnyolni! Még csak nem is tévedett, mert amíg az előfizető másképp nem kívánja, a kiadó-hivatal mindenkit »ur«-nak, »urnő«-nek vagy »kisasszonynak«-nak tartozik cizmezni; ez a bevett szokás. Kis hugodnak tehát nincs oka nevetni, de ha mégis nevet, hát magad is neves vele. Különböztettem panaszodat a kiadó-hivatalnak, mely bizonyosan rövid idő alatt segít rajta. Kellems tudomásul vettem, hogy a betegségén szerencsésen, a vizsgálaton pedig rényes sikerrel estél át. Most kétszeresen jól fog esni az üdítő pihenés. — „A zivatar.“ Zúrzavaros szóhal-maz, mely komoly kísérletnek sem tekinthető. Közléséről szó sem lehet. — Grünwald Ilona. A nagy pályázatra már nem kell sokáig várnod: alkalmasint már a jövő szám meghozza. A hosszabb elbeszélést illető kérdésedre már a legutóbbi szám megadta a feleletet. Az a kis olvasótársad, a kiről kérdezősködsz, Szolnokon lakik. — Barssy Paula. Szavahihető utazók beszélnek, hogy a sivatagban utazók, végső szükségben, csakugyan leölik a tevét, mert gyomrában vizet találhatnak. Az a víz aligha nagyon jó, de hát akit a szomjan veszés fenyeget, az nem igen válogat. — Fischl Izabella. Versikéd bizony csak afféle kis »szösz-szenet.« De az nem baj, nem is várok én tőled egyelőre többet. Idővel majd megtanulod, mi minden szükséges hozzá, hogy a vers igazán vers legyen. Akkor persze nem is készülsz el vele tíz perc alatt. Most is azt ajánlom, hogy ha éppen tölös időd van, inkább olvasgass vagy sétálgass. — Több levélről a jövő számban.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.